

CRIME
TIME

JUKKA-PEKKA

PALVIAINEN

VIIMEINEN
RUKOUS

JUKKA-PEKKA
PALVIAINEN

**VIIMEINEN
RUKOUS**

**CRIME
TIME**

Ensimmäinen painos

© Jukka-Pekka Palviainen ja Docendo, 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi: Timo Numminen

Taitto: Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-456-6

Painettu EU:ssa.

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Marjalle

Sunnuntai
15. tammikuuta 2023

1.

Kiinteistövälittäjä Titta Majavasuo oli myöhässä viisi minuuttia, mutta asiakkaat eivät olleet vielä paikalla. Toivottavasti he eivät peruisi enää tässä vaiheessa. Sitä nainen ei romahtamatta kestäisi. Tai sitä, että he eivät ilmoittaisi mitään, vaan jättäisivät vain kylmästi tulematta. Titta hyödynsi odotusajan korjaamalla silmämeikkiään, jonka väsymys oli sotkenut.

Auton meikkipeilistä häntä katsoi neljääkymmentä lähes-tyvä nainen, jolla oli vaalea polkkatukka ja väsyneet sini-set silmät. Pitkän kaulan iho punoitti. Se johtui stressistä. Hänellä ei ollut aikaa työhyvinvointiin.

Titta huokaisi helpotuksesta. Pitkän pihatien päässä näkyivät autonvalot. Musta Chevrolet G20 Camper Van pysähtyi hänen autonsa taakse. Titta tunsu autot, sillä hän oli asunut lapsuutensa talossa, jonka tallissa isä korjasi muiden autoja. Isä oli opettanut hänelle niistä kaiken. Titta oli myös hankkinut itselleen muodollisen pätevyyden. Kun hän oli ollut työharjoittelussa eräessä merkkikorjaamossa, jotkut miesasiakkaat olivat sanoneet töiden vastaanottajalle, että heidän autoonsa ei sitten nainen koske. Siksi Titta oli vaihtanut alaa heti valmistuttuaan.

Hän teki yhä omaan autoonsa kaikki ne vähät huollot, joissa autoa ei tarvinnut kytkeä piuhaan. Se oli hänen tapansa rentoutua.

Pakettiautosta nousi kaksi mustiin pukeutunutta miestä. Toinen oli kolmekymppinen korsto, jolla oli poninhäntä ja pitkä parta, joka oli letitetty hauskasti kärjestä. Titta mietti, letittikö mies sen itse vai tyttöystävä. Toinen miehistä oli kuusissakymmenissä. Hänellä oli harmaa harva tukka ja samaa sävyä oleva parta. Titta nousi ylös autostaan kättelemään miehet.

Nuorempi miehistä tutki hänet katsellaan kuin kohde olisi ollut hän eikä mäen päällä seisova väsynyt torppa. Miehen katseessa asui yhtä aikaa jonkinlainen lempeys ja tyhjiys. Titta ymmärsi, ettei tämä kaveri ollut yliopistollisen sairaalan ylilääkäri, kuten hänen isällään oli ollut tapana sanoa.

Miehen kasvoille ilmestyi pieni hymy merkiksi siitä, että Titta oli läpäissyt katsastuksen. Vanhempi miehistä näytti jotenkin synkältä. Se ei luvannut hyvää. Se lupasi pettymystä. Se tiesi parhaimmassa tapauksessa päivien, ellei viikkojen tinkimisrumbaa. Tosin rotiskoa myyvä perikunta alkoi olla yhtä epätoivoinen kuin Tittakin, joten joustoja ehkä löytyisi.

”Aloitetaanko ulkoa vai sisältä?” Titta kysyi vanhemmalta mieheltä, jolla näkyi olevan ostohousut jalassa.

”Sisältä”, mies murahti vastaukseksi.

Pieni terassi oli täyttynyt lumesta, jota oli kasautunut myös ulko-oven eteen. Lukko temppuili, kuten aina. Titta iskeytyi voimalla päin ovea ja sai avaimen kääntymään. Talon ummehtunut haju otti heidät syleilyynsä jo tuulikaapissa.

”Pitääkö ottaa kengät pois?” nuorempi miehistä kysyi.

”Ei tarvitse”, Titta vastasi.

Eikä kannata, hän jatkoi hiljaa mielessään.

He pysähtyivät keskelle olohuonetta, jossa kuusikymmentäluvulta peräisin olevat kalusteet mätänivät kilpaa itse talon kanssa. Seinällä oli ryijy, joka esitti Titan mielestä kuolemaa. Ainakin sellainen paikkaan olisi kuulunut. Hilseilevässä kirjahyllyssä oli kirjoja, jotka käsittelivät lähinnä okkultismia. Titta oli tutkinut niitä yleisessä näytössä odottaessaan turhaan katsojia.

Titta sytytti valon lamppuun, jonka varjostin oli kelastunut. Katsoessaan ympärilleen hän tajusi, että olisi ollut viisaampaa pitää kämppä pimeänä. Hän ojensi miehille monisteet, joissa kerrottiin talosta kaikki se, mitä ei jätetty kertomatta. Titta luki nopeasti, mitä oli kohteesta runoilut. Hän olisi nauranut, jos olisi kehdannut. Hän oli tehnyt tästä mätänevästä röttelöstä remonttitaitoisen unelman. Meri oli vain kivenheiton päässä. Kaunis luonto ympäröi taloa kaikkina vuodenaikoina. Sitä hän ei ollut maininnut, että luultavasti osa sen edustajista oli tullut seinänraoista sisään ja vietti talvea vintillä ja seinien raoissa.

Vanhempi miehistä rypisti oman paperinsa ja heitti sen pölyiseen nurkkaan.

”Se paskapuheesta. Istu siihen tuoliin.”

”En mä nyt...”

”Istu siihen tuoliin, saatana!” mies huusi niin, että Titta tunsu sylkipisarat kasvoillaan.

Titta istahti pinnatuolille säikähtäneenä. Mistä tässä oli kyse? Olivatko miehet ihastuneet hänen stailattuun

kuvaansa myynti-ilmoituksen vieressä niin, että olivat päättäneet houkutellessa hänet ansaan?

”Puhelin”, mies sanoi ja ojensi kätensä häntä kohti.

”Mitä te sillä?”

”Tänne nyt se puhelin!”

Titta kaivoi järkyttyneenä puhelimen käsilaukustaan. Mies riuhtaisi veskan hänen käsistään ja ojensi nuoremmalle. Puhelimen hän pani taskuunsa.

”Me halutaan nimiä!”

Kaiken pelkonsa keskellä, Titta tunsi jonkinlaista helpotusta. Miehet olivat selvästikin erehtyneet henkilöstä.

2.

Rikosylikonstaapeli Teemu Taikkonen seisoi uimahallin pukukopissa. Hän huomasi ottaneensa vahingossa mukaansa tyttärensä pikkutyttönä joululahjaksi saaman pyyhkeen, jossa oli Arielin kuva. Nyt kun Taija oli palannut omasta tahdostaan takaisin Harjavallan psykiatriseen sairaalaan, pyyhe sai vedet nousemaan Teemun silmiin.

Teemu seisoi kokovartalopeilin edessä. Hänen 193-senttiseen vartaloonsa oli kasvanut pieni kumpu. Sen yläreunalla alkoi siitä, mihin harmaantuneet rintakarvat loppuivat. Hän oli puristellut vatsanahkaansa saunassa keskiviikkona, kun hänen vaimonsa oli ollut viimeistä iltaa kotona.

”Kato miten pieni masu. Hädin tuskin näkyy”, Teemu oli todennut lapsen äänellä.

Venla oli istunut löylyn painamana kumarassa ja vastannut lakonisesti Teemuun katsomatta:

”Mitä siinä on edessä? Tissit vai?”

Nyt hänen merikapteenivaimonsa oli matkalla miehistönsä kanssa kohti Yhdysvaltojen itärannikkoa ruuma täynnä paperia.

Järjestyspuolen konstaapeli Kaarilainen, jota kutsuttiin yleisesti Kaariksi, astui sisään pukukoppiin. Hän oli ollut valmentamassa uimaritytärtään. Mies oli yrittänyt neuvoa samalla myös Teemua, mutta Teemu oli käskenyt miehen pitää turpansa kiinni.

Kaari painoi luultavasti toista sataa kiloa ja pituutta-kin oli pari metriä. Hänellä oli kunnon ryijy sekä etu- että takapuolella vartaloaan. Miehen nauru kuulosti kuitenkin enemmän kikatukselta kuin ison miehen naurulta. Äänekäs se oli kyllä. Ja tarttuva.

Teemun puhelin alkoi soittaa vähän turhan äänekkäästi *Apocalypticaa*. Taija oli ladannut soittoäänien hänen puhelimeensa vuosikautia sitten omin luvuin, eikä Teemu ollut hennonut poistaa sitä. Sitä paitsi bändin versio *Metallican Unforgivenistä* kuulosti hänen omiin korviinsakin hyvältä. Lisäksi sen kaltainen soittoääni osoitti, ettei hän ollut vanha ilmavaiva. Vai oliko se turha toive?

Näytöllä luki vanhemman rikoskonstaapelin Nelli Nurmisen nimi. Teemu huokaisi syvään. Kollegan soitto sunnuntaina alkuiltapäivästä tiesi harvoin hyvää. Sitä paitsi Teemun oli ollut tarkoitus mennä syömään uinnin päälle. Nälkä kurni jo vatsassa.

”Vihdoinkin.”

”No mitä?” Teemu vastasi äreämmin kuin oli ollut tarkoitus.

”Siellä on Paroalhossa pastori naula päässä. Me ollaan Artturin kanssa matkalla paikan päälle.”

”Minä ihmeen takia? Eikö se ole haalarihemmojen heiniä?”

Teemu huomasi, miten Kaarin silmiin syttyi kiinnostus.

”Sitä on siis ammuttu naulapysyillä päähän.”

”No voi helvetti. Mä olen uimahallissa. Tulen heti, kun pääsen.”

Teemu astui lähemmäs Kaaria siltä varalta, että jossain pukukaappien takana olisi ylimääräisiä korvia. Hän kuiskasi miehelle, mitä oli juuri kuullut.

”No tollasta ei ole osunut kyllä kohdalle”, Kaari murahti.

”Ei mullekaan.”

3.

Teemu käveli portista ruskean rapatun talon lumiseen pihaan Paroalhon kaupunginosassa. Asuinalueen omakotitaloista suurin osa oli rakennettu 1950- ja 1960-luvulla ja iso osa niistä oli rintamamiestaloja. Teemu oli elänyt lapsuutensa näillä nurkilla, joilta oli silloin löytynyt useampi kauppa, pari kioskia ja partureita. Sekä peruskoulu että lukio olivat olleet lähellä naapurikaupunginosassa.

Pastorin talolta ei ollut pitkä matka keltaiseen omakotitaloon, jossa oli sijainnut keskiostravintola Tuoppi, jossa Teemu oli käynyt yksin ottamassa pohjia potkiaisiin, jotta uskaltaisi lähestyä tyttöjä. Kaikeksi onneksi Venla olikin lähestynyt häntä. Keltaista omakotitaloa oli myöhemmin alettu kutsua murhataloksi, koska siellä oli tapahtunut useampikin henkirikos.

Pihan peittävän puhtaanvalkoisen lumen olivat sotkeneet poliisien jalanjäljet sekä pihassa seisova valkoinen Hiace,

jonka kyljessä luki *Kujuntila remontoi*. Tekstin perässä oli puhelinnumero ja sarjakuvamainen kuva miehestä, joka hakkasi vasaralla naulaa lautaan. Miehen vieressä oli kissa, joka oli juuri hypännyt kauhuissaan ilmaan karvat pystyssä.

Pääovelle johtavien rappusten alapäässä vanhempi kons-
taapeli Linda Santtinen piti itseään lämpimänä vartaloaan
heiluttelemalla. Nähdessään Teemun nuori nainen hymyili
leveästi. Pitkien vaaleiden hiuksien päälle oli vedetty poliis-
sin tummansininen pipo, joka sointui hyvin yhteen haala-
rien ja Lindan sinisten silmien kanssa. Se törrötti keskeltä
jotenkin hauskaasti kuin tonttulakki.

180-senttinen Linda näytti siltä, että moni mies jäisi hänel-
le tappelussa toiseksi. Teemu oli nähnyt naisen nostavan
penkiltä 60 kiloa kevyen oloisesti. Lihaksikkaan vartalon
vastapainona olivat kasvot, jotka näyttivät lähes lapsekkail-
ta.

”Moi. Ettekö te ajakaan Kaarin kanssa vakituisesti yhdes-
sä?” Teemu ihmetteli.

”Meiltä on väkeä sairaana, niin mä olen paikkaamassa
vajausta.”

Linda nosti rikospaikkanauhan ylös Teemun edestä. Tee-
mu käveli betonirappuset ylös ja siirtyi kuistille, jossa hän
puki päälleen sinne häntä varten jätetyt siniset kertakäyttö-
käsineet, kasvomaskin, valkoiset kertakäyttösuojahaalarit ja
kenkäsuojat. Sen jälkeen hän astui peremmälle asuntoon.

Vanhempi rikoskonstaapeli Nelli Nurminen istui keittiön-
pöydän ääressä seuraamassa sivusta teknisten tutkijoiden
työskentelyä. Hänen pitkät oljenkeltaiset hiuksensa oli ka-
sattu pään päälle jonkinlaiseksi nutturaksi. Eloisat silmät
hymyilivät Teemulle.

Rikosylikonstaapeli Lassi Kulmala teknisestä tutkinnasta käänteli ruumista, joka makasi vatsallaan vaalealla muovimatolla, jonka päällä oli värikkäitä räsymattoja. Hänen työparinsa vanhempi rikoskonstaapeli Saana Vitikainen otti vainajasta kuvia.

Teemu silmäili huonetta. Kaappien ovet oli maalattu ilmeisesti 1970-luvulla, sillä ne olivat kirkkaan keltaiset. Verhoissa oli keltaisia unikkoja. Säleverhot olivat puolittain auki. Pöydän päällä oleva kattolamppu muistutti muotoilultaan öljylamppua. Se oli kaunis, mutta valaisi huonosti. Puuhellassa paloi tuli.

”Mitäs täällä on tapahtunut?” Teemu kysyi Nelliltä.

”Pastori Mikael Salmenrinnettä on Lassin mukaan lyöty pyöreällä ja pitkänomaisella esineellä takaraivoon ja ammuttu sen jälkeen naulapyssyllä niskakuoppaan.”

Teemu tunnisti nimen välittömästi. Pastori Mikael Salmenrinnettä oli syytetty epävirallisesti rippikouluisosen seksuaalisesta ahdistelusta. Tytön nimi oli Johanna Kuusikolo. Tytön isä oli käsitellyt tapausta omilla sometileillään, mutta myös julkisilla sivustoilla. Hän oli jakanut pastorin nimen ja kuvia miehestä. Salmenrinne oli kiistänyt väitetyn tapahtuman kiihkeästi. Jotkut seurakuntalaisista olivat neuvoneet häntä nostamaan syytteen kunnianloukkauksesta, mutta hän ei ollut tehnyt sitä.

Teemu oli miettinyt, että Salmenrinne saattoi pelätä asian pysyvän kauemmin julkisuudessa, jos hän pitäisi itse siitä meteliä. Toinen vaihtoehto oli, että hän oli tehnyt sen, mistä häntä syytettiin. Tai sitten hän oikeasti eli, kuten opetti, ja oli valmis kääntämään toisen poskensa. Joka tapauksessa hän oli jäänyt pitkälle sairauslomalle alkusyksystä.

Teemun tietojen mukaan virallisia rikosilmoituksia ei ollut tehty puolin eikä toisin. Hän kysyi muilta, kuinka hyvin he olivat perillä kuviosta. Nelli oli kuullut tapauksesta jotakin, muut eivät.

”Kenen Hiace on tossa oven edessä?”

”Kaapo Kujuntilan. Se on tehnyt remonttia täällä jo muutaman viikon”, Nelli vastasi.

”Myös sunnuntaisin?”

”Jep. Urakka kuulemma kusee muuten.”

”Missä mies nyt on?”

Nelli hiljensi ääntään.

”Istuu olohuoneessa nojatuolissa ja tuijottaa eteensä. Kujun-tila löysi ruumiin ja soitti hätäkeskukseen. Sen jälkeen meni kuulemma jalat alta.”

Nelli nousi ylös ja tuli aivan Teemun viereen seisomaan.

”Panisin”, hän kuiskasi Teemun korvaan.

Teemu otti käyttöön virallisimman virkailmeensä ja -äänensä.

”Maltatko odottaa, että saadaan juttu pakettiin?”

Nelli vastasi samanlaisin äänenpainoin:

”Teen parhaani ja katson, mihin se riittää.”

”Miksi täällä muuten on tuli hellassa?”

”Se oli jo silloin, kun me tultiin”, Lassi vastasi lattian rajasta.

Teemu kääntyi taas Nellin puoleen.

”Missä Artturi on?”

”Lähti jututtamaan naapureita.”

”Hyvä. Jututetaan me vielä Kujuntilaa.”

4.

Kaapo Kujuntila oli kieltämättä komea ja urheilullisen näköinen nuorehko mies. Hiukset olivat ilmeisesti luonnonkiharat ja ylettyivät hartioille saakka. Tumma parta oli leikattu muotoon. Miehen vasemmassa korvassa oli hopeanvärisen rengas, joka näytti sormukselta. Hartiat olivat leveät ja käsivarret paksut.

Vain kookas jalkalamppu valaisi huonetta, jossa oli tummanruskean kulmasohvan lisäksi samaa sarjaa oleva nojatuoli. Sohvan edessä oli tummaa puuta oleva arkku, joka toimitti pöydän virkaa. Tummanruskean kirjahyllyn alahyllyllä oli televisio. Muuten se oli täytetty kirjoilla ja levyillä.

Teemu pohti mielessään, oliko šokissa olevan miehen jututtamisessa mitään järkeä. Hän halusi kuitenkin yrittää nyt, kun muistijäljet olivat vielä tuoreita. Muistoilla on tapana haalistua, niillä kipeimmilläkin. Ainakin ne vääristyivät mielellään.

Teemu ja Nelli istuutuivat vierekkäin sohvalle. Teemu esitteli itsensä ja virkamerkkinsä. Kujuntila nyökkäsi sen näköisenä, että Teemu olisi yhtä hyvin voinut esitellä hänelle kirjastokorttiaan. Teemu päätti yrittää saada miehestä jotakin irti, mutta Nelli ehti ensin.

”Jaksaisitteko jutella vielä vähän tästä aamusta?”

Teitittelyä lukuun ottamatta Nelli puhui kuin lapselle.

Kujuntila siirsi pitkät otsahiukset pois silmiltään.

”Mitä te haluatte tietää?”

”Voitte kertoa ihan omin samoin, mitä tapahtui.”

”Me sovittiin Mikaelin kanssa, että mä tulen töihin tänään sitten, kun se on itekin paikalla. Meidän piti sopia

joistain yksityiskohdista. Kun mä tulin sisään, se makasi mahallaan lattialla. Ja sitten oli se reikä niskassa.”

Kujuntila hautasi kasvonsa käsiinsä. Hänen hartiansa alkoivat täristä. Nelli liikahteli sohvalla levottomasti.

”Sen jälkeen te soititte hätänumeroon?” Teemu varmisti.

”Joo... Tai en mä ihan heti.”

”Mitä te sitten teitte?”

”Mä menin kai jonkinlaiseen šokkiin. Mä istuin siinä ruumiin vieressä ja...”

Kujuntila keräsi hetken itseään ja etsi oikeita sanoja.

”Mä en ole ikinä ennen nähnyt kuollutta. Mutta kyllä mä sen varmistin, että se oli kuollut. Olisin mä soittanut heti, jos olis ollut jotain tehtävissä.”

Teemu päätti olla kommentoimatta sitä, että oli aika iso asia maallikolta päätellä, että joku on varmuudella kuollut. Poliisikaan ei saanut nykyään tehdä sitä virallisesti, vaan se oli lääkärin heiniä.

”Ette nähnyt tai kuullut ketään ulkopuolista?”

”En.”

”Kuinka hyvin te tunsitte Salmenrinteen?”

”En mä tuntenut sitä mitenkään. Tai siis sen, mitä tässä juteltiin.”

”Mistä te juttelitte?”

”Tästä remontista lähinnä.”

Teemu yritti saada energiaa seinällä olevasta teossarjasta, jossa Jeesus teki ihmetekojaan. Teemu olisi halunnut pyhitää lepopäivänsä, mutta tässä sitä taas oltiin työn ääressä. Ammatinvalintakysymys.

”Miten Salmenrinne tuli tilanneeksi remontin juuri teiltä?”

Kujuntila kohautti hartioitaan.

”Kai se oli googlannut mut. Mä teen hyvää työtä kohtuuhintaan”, Kujuntila vastasi kuin olisi yhtäkkiä nähnyt oivan tilaisuuden markkinoida itseään. Ehkä mies oli osallistunut verkkokurssille, jossa joku alan guru oli sanonut, ettei ole huonoa hetkeä mainostaa palvelujaan.

”Miltä Salmenrinne vaikutti viime aikoina?”

Kujuntila näytti miettivän kysymystä tosissaan. Samaan aikaan hän rapsutti hämmentyneenä valkoista maalitahraa haalareistaan.

”Musta se oli vähän poissaoleva ja vakava. Toisaalta, enhän mä tiedä, minkälainen se yleensä oli. Ehkä se oli sellainen aina. Ehkä papit on sellasia, kun ne miettii aamusta iltaan kaikkia Jumala- ja Jeesus-juttuja.”

Teemu nielaisi ulos pyrkivän naurahduksen huomatesaan, että Kujuntila ei vitsailnut. Ilmeisesti mies ajatteli, että pappien kutsumukseen kuului tietty syvällisyys. Ehkä hän oli jopa oikeassa. Ei Teemu ollut ikinä ollut pappien saunaillassa. Luultavasti ne olivat ainakin erilaisia kuin poliisien vastaavat. Tosin hän oli joskus kuullut väitettävän, että teologian opiskelijat osasivat pitää hauskaa siinä kuin muutkin.

”Onko teillä naulapyssyä?”

”On. Mutta se on viimeistelynaulain, jolla voi ampuu maksimissaan 50-millisiä nauloja. Mikaelin niskassa oli kuulemma yhdeksänsenttinen naula. Ei mulla näissä pintaremonttihommissa ole sellaisille tarvetta.”

”Onko teillä käyntikorttia?” Nelli kysyi.

Kujuntila kaivoi kotelon haalariensa taskusta ja ojensi Nellille kortin.

”Tehdään vaihtarit”, Nelli sanoi hymyillen ja ojensi Kujuntilalle oman korttinsa. Mies pyöritteli pahvinpalaa käsissään kuin ei olisi tiennyt, mitä tehdä sillä.

”Jos tulee mitä tahansa mieleen.”

”Mitä tahansa”, mies mutisi.

Kommentti ei kuitenkaan vaikuttanut siltä, että Kujuntila olisi vihjannut jotakin kaksimielistä, vaan mies mutisi vain omaa hämmennystään.

”Olisikohan tässä tärkeimmät tällä erää?” Teemu totesi.

”Oli”, Kujuntila vastasi kuin Teemu olisi tarkoittanut kommenttinsa oikeaksi kysymykseksi.

Mies jäi tuijottamaan tyhjin silmin eteensä.

Teemu ja Nelli menivät lasikuistille saadakseen puhua rauhassa. Nelli kuiskasi:

”Mä luin kerran Prismassa iltapäivälehden lööpistä: *Näin suomalaispapit rakastelevat*. Olin jo aikeissa huutaa ääneen, että liikaa informaatiota, kunnes luin uudestaan. Siinä luki-kin: *Näin suomalaisparit rakastelevat*.

”Suomalaispapit varmaan rakastelevat niin, että tanner tömisee.”

”Voi olla. Mä luulen, että ne suosii lähetyssaarnaaja-asentoa.”

”Aika hyvä, jos keksit tuon tässä ja nyt.”

”Ei kun mä kirjoitin sitä koko viime yön”, Nelli tuhahti.

5.

Vanhempi rikoskonstaapeli Artturi Kataja astui kuistille pudistellen lunta leveiltä hartioiltaan ja tummilta lyhyiltä hiuksiltaan. Miehen sänki näytti aina siltä kuin se olisi ollut

ideaalipituudessaan. Se oli siisti, mutta antoi samalla miehkkään vaikutelman.

”Taisi olla jollain naapurin rouvalla pannu kuumana, kun näin kauan kesti kierros”, Nelli virnuili.

Artturi hymähti ja kääntyi Teemun puoleen.

”Naapurin pappa oli tehnyt lumitöitä yhdestätoista lähtien. Sen mukaan Salmenrinne tuli kotiin joskus kahdentoista jälkeen. Se oli kuulemma ollut töissä ensimmäisen kerran pitkän sairausloman jälkeen. Se oli pitänyt messun Haappusten kirkossa ja ollut ihmeissään, kun tupu oli ollut täynnä. Se oli kertonut naapurille, ettei ollut ikinä ennen tuntenut sellaista rakkautta, hyväksyntää ja Jumalan läsnäoloa.

Kun Salmenrinne oli mennyt sisälle, piipusta oli alkanut tulla heti kohta savua. Se oli kiinnittänyt Ension, siis tämän naapurin, huomion, kun savu oli ollut niin sankkaa ja harmaata. Naapuri oli ajatellut, että pastori polttaa kostea puuta.

Vartin kuluttua Salmenrinne oli lähtenyt kävellen takaisin siihen suuntaan, mistä oli tullutkin. Ensio oli ihmetelty, kun mies jätti elävän tulen tyhjään taloon. Naapuri uskoi, että pastori oli unohtanut jotakin kirkolle ja päätti hakea sen pikaisesti. Mutta aika pian pihaan ajoi remonttifirman pakettiauto. Ensio epäili, että remonttimiehen tulosta oli sovittu, ja siksi pastori oli uskaltanut jättää tulen palamaan. Sitä Ensio ei ollut nähnyt, milloin Salmenrinne palasi. Poliisipartion saapumisen se oli pannut merkille.”

”Kuinka kauan pastorin poistumisesta kului Kujuntilan saapumiseen?”

”Kymmenisen minuuttia. Naapuri sanoi käyneensä siinä välissä sisällä juomassa mukillisen glögiä, kun varpaita ja sormia paleli. Ja kyselemässä vaimon vointia. Vaimolla on

NAULAPYSSYSURMAAJA RIKKOO RANNIKKOKAUPUNGIN RAUHAN.

Sairauslomalta palannut pastori toimittaa ensimmäisen messunsa pitkään aikaan. Hän ei tiedä, että se on jäävä hänen viimeisekseen. Hänet löydetään kotoaan raa'asti surmattuna. Samana päivänä on kadonnut nuorehko kiinteistövälittäjä. Mikä on hänen suhteensa pastoriin?

Entä kuka on mystinen KP, joka pulpahtelee esiin ihmisten puheissa, mutta jonka oikeaa nimeä kukaan ei tunnu tietävän? Onko hän epäilty vai uhri itsekin?

Rikosylikonstaapeli Teemu Taikkonen tiimeineen tekee pitkää päivää. "Naulapysysurmaaja" on saatava kiinni ennen kuin uhreja tulee lisää.

**CRIME
TIME**

